

dre være baade Landstingets Ordfører og Ministeren parate til at gaa udenom Lovens Formulering og over til noget nyt. Men dette ene synes jeg dog i hvert Fald, der burde kunne komme ud af disse Forhandlinger, om end denne Sag ikke faar Ende i Dag, at den skulde i Overensstemmelse med Landstingets Tankegang faa Ende den 1. Januar 1914. Hvis dette ikke naas, er der efter min Mening intet naaet i denne Sag. Saa er det, der er sket, blot det, at man opretholdt i indsnævret Form det Løb, man har, og saa lader man for Resten Tiden sejle saa godt, den kan, man laver ikke nogen endelig Ordning, saa bliver man ved i al Evighed at forsumpe denne Sag. Det, man i saa Tilfælde gør, er altsaa, at man ikke alene forbeholder sig en yderligere Tidsfrist og ikke alene forbeholder sig at ombygge det Værk, der nu er, f. Eks. ved Moler, men man forbeholder sig at lappe paa hele den Historie ved Pengenes Hjælp.

Man glider da ud i dette, som er det sidste bundløse i Landstingets Forslag, dette, at der ingen Grænse er for, hvilke Penge der kan forlanges. Maa jeg gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister allerede oppe i Landstinget udtalte, at han ikke kunde føle sig bunden ved de 900,000 Kr. Skulde den højtærede Minister blive nødt til at bruge flere Penge, maatte han, som han sagde, søge Rigsdagen derom. Men vi komme længere ud med dette Forslag, hvis den tredje Mulighed og Tidsfristens Forlængelse skulle staa ved Magt. Vi komme nemlig dertil, at man kan forlange i det uendelige af Penge og i det uendelige af Forlængelser af Tid og i det uendelige af Foranstaltninger, thi man har bestandig ikke gjort Erfaringer nok. Jeg vil spørge: Hvornaar skal da dette Forsøg overhovedet høre op? Nu troede jeg, Lovforslagets Mening var den, at her er forsøgt indtil den 1. Januar 1914 og ikke mere, men saa kommer den højtærede Minister og vælter os det hele ud af Haanden. Det er muligt, det er berettiget, jeg synes det ikke, jeg synes, det strider mod Lovens klare Ord, men jeg anmoder den højtærede Minister om at svare kort og kategorisk paa det: Kan den højtærede Minister, hvis han er Minister til den Tid, virkelige søge Forlængelse af Tidsfristen, eller vil han nøjes med at konstatere sin Tilfredshed med Tilstrækkeligheden eller sin Utilfredshed med Utilstrækkeligheden? og vil han derefter lade det være endeligt i begge Tilfælde?

Jeg skal tilføje, at hele denne Sag nu

ligger saaledes, at det Forsøg, man nu gør, yderligere præjudicerer Sagen saaledes, at Ministeren har alle Chancer for, at det Lovforslag, han oprindeligt kom med her til en Sikring af Hvide Sande, bliver det, som kommer til at leve gennem Tiderne. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, hvorledes man spiller Lotteri i denne Sag, og hvorledes dette Lotteri i Virkeligheden med sine Chancer peger i Retning af Hvide Sande, men jeg skal gøre opmærksom paa, hvad der nogle Gange under denne Forhandling er sagt, at nu begrave vi igen omtrent 1 Mill. Kr. paa dette Sted, og for hver Gang, vi lægge flere Penge derned, have vi vanskeligere ved at komme derfra.

Jeg tør maaske nu, da vi staa ved denne Sags endelige Behandling, gøre den Bemærkning: Her er talt saa tidt om, hvad private Mænd sige i denne Sag, men det er sagt mig fra alle de i denne Sag kompetente og kyndige Folk, at hvis vi stod paa bar Bund, og der ingen Gennemskæring ved Hvide Sande var, var der ikke et Menneske af dem alle, der vilde gaa med til at foreslaa en Gennemskæring af Hvide Sande der, hvor den nu er, efter de Erfaringer, vi nu have gjort, og det betyder paa godt Dansk, at det afgørende for at opretholde Hvide Sande der, hvor det nu ligger, er, at nu ligger det der en Gang. Der er ingen virkelig afgørende Grunde. Man taler nok om Fiskeriet, men Fiskeriinspektør Mortensen har sagt os Besked om den Ting, at det er ganske uvæsentligt med hele denne Sag. (*Ordføreren* [P. Th. Nielsen]: Det har han aldrig sagt!). Det afgørende er, at Hvide Sande-Udløbet nu en Gang er der, og derfor skal det opretholdes. Den ærede Ordfører afbrød mig; jeg vilde gerne vide, hvad det var, han sagde. (*Ordføreren*: Jeg sagde, at det har Fiskeriinspektør Mortensen aldrig sagt). Fiskeriinspektør Mortensen har i Udvalget oplyst os om, at i Sammenligning med de Værdier, der ellers ere paa Tale i denne Sag, ville Fiskeriets Værdier være tilbagetrædende og burde ikke være dem, der toges i Betragtning ved Afgørelsen, og han har oven i Købet føjet til, at det i og for sig var ligegyldigt med den Statistik — han har i hvert Fald sagt det til mig personlig, og jeg har Lov til at benytte den Udtalelse —, for den Statistik, der er forelagt, er bygget paa Fisk, der opføre sig i den Grad lunefuldt, komme og gaa, at man overhovedet intet kan slutte af den.

Jeg siger altsaa, at ligesom man er